

Glæde indrømmer jeg, at der heri er en virkelig Fremgang i den offentlige Mening, at Retfærdigheden vinder Plads, og jeg velsigner de Mænd, som have faaet Øjet op for dette Spørgsmaal.

Jeg tager nu helst min Plads ligeoverfor selve *Kristus* under Helligaandens umiddelbare Paavirkning *alene som Kvinde*. Kaldet til at begynde en haard Kamp, blev jeg i Stridens Hede og Byrde kun lidet støttet af Kirken, hvis Tjenere ofte aabenbart traadte op imod mig, saa at jeg maatte opgive al menneskelig Bistand og ydmygt maatte kaste mig for den Herres Fødder, som alene er vis, hellig og retfærdig. I den Sag, som det var mig paalagt at føre igjennem, var der mindre Spørgsmaal om Kvinders Arbejde for Kirken end om Mandens og Kvindens Lighed for den moralske Lov. Jeg havde da for mig ottende Kapitel i *Johannes' Evangelium*, som viser os *Kristus*, hvorledes han i Modsætning til de gængse Ideer modtog Synderinden i Templet, og hans Ord ved denne Lejlighed som hans Adfærd er bleven Holdepunktet for min Livsgjærning.

Betydningen af disse Mesterens Ord og hele Stilling til dette Spørgsmaal er bleven ringeagtet fra Kirkens Begyndelse, — og hvad se vi nu? Vismænd og Theologer bestræbe sig i vore Dage for at forkaste denne Del af Skriften ved deres Forsøg paa at bevise, at dette Kapitel, om ikke hele *Johannes' Evangelium*, er uægte eller apokryfisk. Men er man bleven umiddelbart oplært af *Kristus*, saa betyder det kun saare lidt, at nogle Theologer sige, at Mødet i Templet mellem ham og Synderinden ikke har fundet Sted. Visseligt vilde det være til stor Lettelse for mange Mænd, om det kunde bevises. at *Kristus* aldrig havde udtalt disse Ord til Bedste for Kvinden og til Bebrejdelse over Mandens Usædelighed.

I Begyndelsen af vort store Korstog for at hævde den moralske Lovs Lighed for Mænd som for Kvinder maatte vi lide megen Bebrejdelse fra højtstillede Mænd i Kirken, selv fra troende Mænd. De mente, at det var en forfærdelig Ting, en Synd mod Gud, at en Kvinde kjendte visse Laster og vilde vove at tale om dem. Min eneste Udvej var her, som forud for *Ezechias*, at udfolde disse Breve for Gud og sige: „Herre, Du ser hvad disse Mænd skrive til mig!“ — og saa give Tid. Og Herren var trofast! Et Aar derefter skrev en Biskop, som før havde sendt mig et Brev af den nævnte Art: „Tilgiv mig!